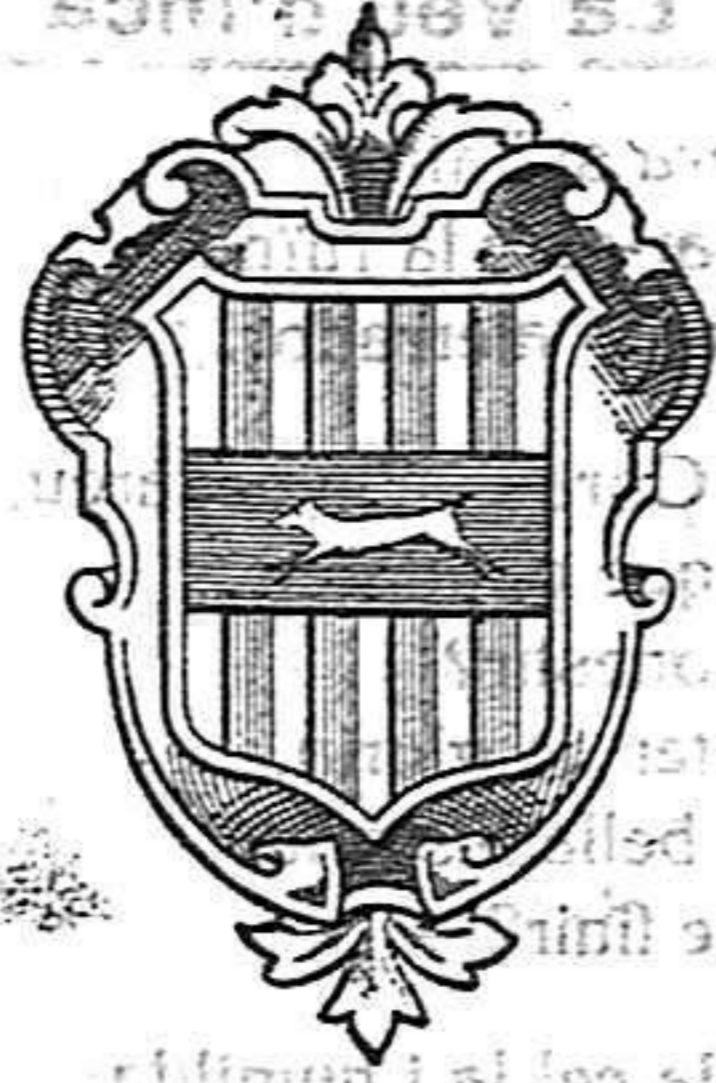

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR

INCA 24 DE MARS DE 1917

Num. 117

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

EXTRACTE DE LA CONFERENCIA LITURGICA del M. I. Mn. Joan Quetglas

Comensà diguent que havia acceptada l'invitació de dirigir-los la paraula, per contribuir personalment a aquesta obra de il·lustració i cultura que amb tant bon acert ha empresa el Circol catòlic per medi de conferències.

Justifica l'elecció del tema «La Liturgia i la part que hi han de pendre els feels» recordant el seu càrreg de canonge liturgista.

Entrant en materia exposà el concepte de Liturgia en general i llevors de Liturgia catòlica.

La Liturgia catòlica és el conjunt de tot lo que concorre an el culte social o el exercissi públic de la Religió segons les formes establertes per l'Esglesia Catòlica, i consignades dins els seus llibres oficials.

Derivada d'aquí la distinció entre actes de pietat que cada ú fa per compte propi, i actes que realisa l'Esglesia per medi dels seus ministres i segons les fórmules per ella expresades; i establerta i provada teològicament la superioritat d'aquets o sia dels actes litúrgics demunt els privats, tregué d'això com a conseqüència a l'utilitat i la necessitat de que els feels participin activament d'ells.

Llevores recorregué els principals actes litúrgics indicant la participació que hi han de tenir els cristians.

Entre aquets actes el sacrifici eucarístic ocupa el punt més culminant, perquè és l'acte més gran i més excel del culte catòlic.

Dins el pensament de Cristó i de l'Esglesia, als cristians al assistir-hi no han d'esser simples expectadors d'aquella cerimònia; e-hu proven una partida d'accions i oracions de la missa han d'esser oferents secundaris. Mes encare, s'han d'assimilar al sacrifici perquè l'homenatge de Cristó sia també homenatge seu. Aquest treball d'assimilació del sacrifici està sotsmés a un cert desplaçament. L'Esglesia fa reflectir la llum de la doctrina i de l'amor de Cristó demunt una partida d'objectes que disposa al entorn del sacrifici eucarístic per fer-lo més assequible als feels. Aquets objectes son les lectures, els cants, les oracions,

els rites, les cerimònies que formen la vasa d'aquest gran quadre litúrgic que és diu la Missa. Associant-s'hi íntimament, conscientament els feels, poren viure plenament la vida divina, passant per tots els estats de la vida espiritual, en breus moments.

Els feels s'haurien de proveir d'un missalet, o devocionari litúrgic per lograr aquesta assistència intel·ligent; aquesta participació integral de la missa; aixís aquesta deixaria d'esser un acte rutinari, distret, inconscient i sense cap eficàcia sobrenatural, com e-hu és are.

Respecte dels sacraments digué que, com els rites i cerimònies litúrgiques tenen un sentit profund i una ànima i són plenes de simbolisme, resulta que la intel·ligència i assimilació de les fórmules amb-e-que's confereixen i la comprensió de les raons històriques i simbòliques del rites que s'empren, contribueixen a anmentar la seva eficàcia intrínseca. Per això serveix el ritual dels feels que publicaren els Benedictins de Mont-César.

L'ofici diví és l'obra divina per eutonomia; és l'alabansa mes excel·lent que és pot tributar a Deu i la pregaria mes efíca.

Els simples feels no estan exclusits d'aquest ofici d'àngels; poren mesclar la seva veu an aquest concert armoniós qui surt dels llavis ardents de l'Esposa de Cristó i participar de les seves sobrenaturals influències. Antigament en temps de més fe es reunien els feels en les vigílies solemnes i gaudien de passar la nit cantant himnes i salms. Are l'Esglesia es donaria per ben satisfeta si s'unien al cant de Completes, de tercia, de les parts fixes de la missa, de les benediccions, i de les vespres.

El «Devocionari litúrgic» dú totes aquestes parts per facilitar al poble la participació an aquesta part tant trascendental de la Liturgia.

L'any litúrgic és l'institució mes directament destinada a esser viscuda pels simples feels. El fi de l'any litúrgic és fer passar per devant la vista dels feels com en cinta cinematogràfica la vida tota de Cris-

to perquè s'associïn als seus misteris i la visquin plenament. En ell s'hi troba tot un sistema d'instrucció religiosa; una teologia popular a on els cristians poren trobar l'aliment vital de la seva fe. L'anèmia espiritual que pateixen tants de cristians se curaria radicalment amb aquestes injeccions d'esperit litúrgic. Per utilitzar aquestes riqueses de doctrina i de gràcia serveix admirablement el catecisme litúrgic d'en Dutillet, publicat dins el Bolletí Dominical de l'any 1913.

La parroquia és segons el pensament de l'Esglesia l'instrument destinat a fer viure als parroquians la vida divina. Les ordes religioses han d'aidar a la parroquia en aquesta tasca. La magna obra per la qual la parroquia realisa la seva missió és la liturgia. Per la liturgia produeix i cuida la nostra vida espiritual; per ella no'ns abandona durant tota la nostra pelegrinació pe'l món, sobrenaturalisant tot lo que troba de passada; i fins i tot quant els parents nos deixen dins la tomba, ella no'ns desampara, fent florir sobre el sepulcre la flor de l'esperansa amb cànecs d'immortalitat impregnats de la mes alta unció. El moviment litúrgic té per objecte tornar a la vida parroquial tota la seva importància i intensitat. Moviment litúrgic i moviment parroquial són sinònims; Que seria d'hermós que, al manco un pic cada setmana, tots els membres de la família parroquial se reunissin al entorn del altar baix la presidència del seu Pare qui celebra per ells la missa, i després d'unir-se al cant de tercia i de la missa, participassin de la paraula de Deu per l'homília i després del còs de Cristó per la comunió, fonent-se tots els cors en el gresol de la caritat cristianat. I això és la suprema aspiració de la liturgia.

Aquets son els principals actes litúrgics en als que dessitja l'Esglesia prenguin els feels la part activa que los correspon.

Com constitueixen el medi autèntic i oficial d'anar a Deu; quant més en participaran, més facilment assoliran la santedat; quant més se'n allunyaràn més aminvarà la seva vida religiosa. El nivell de la vida religiosa està tant baix perquè la vida litúrgica està casi del tot suprimida. La participació activa dels feels en la Liturgia, diu en G. Kurt és la manera pràctica de retenir dins el temple els que encare hi van, i de

dur-hi més tard els qui desgraciadament han desertat.

Això explica l'esforç de Pius X, el Papa de les orientacions pràctiques, per lograr que els feels beguin el vertader esperit cristià en la seva font primera i insubstituïble qui no és altra, segons el mateix Papa, que la participació activa dels feels en los misteris augusts i en l'oració pública i solemne de l'Església.

Això explica perquè s'ha treballat tant en aquest sentit dins Mallorca; encare que hi ha que confessar que per una apatia incalificable, per una peresa depriment i per falta d'entusiasme per les coses de Deu, als resultats no corresponen als esforços realitzats.

Termina animant a tots a preveir-se d'un missalet o d'un Devocionari litúrgic a fi de viure conscientment la vida cristiana per la litúrgia, i associar-se al manco al cant religiós, cantant a la faç de tot-hom la seva fe, la seva esperança i la seva caritat.

DESOLACIÓ

Omnia desiderabilia nostra versa sunt in ruinas

Ja'l sol dexa la planura
com temple de dol vesit;
i per l'immensa blavura
vel-len estels de l'altura
el dolç somni de la nit;
i entre remors de palmera,
dins el Convent esbucat,
par que s'alça presonera
la queixa d'amor darrera
que lleuger se'n du l'embar:

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
Aucells d'aubada,
dolça nuada,
tornau venir.—

Sobre ls arcs de pedra airosos
passa l'oliba siulant,
i els marlets allà confosos
sembla que guarden plorosos
negra tomba d'un gegant.
Claps de lluna l'endolada
fan mes frista, mes planyent,
mentres s'ou mig augegada
l'anyoradissa tonada,
suau perfum de penitent.

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
Verger puríssim
d'amor dolcíssim
torna a florir.—

El ciprés com solitari
que la ossera ha desxondit,
cubert amb negre sudari,
par que plor el santuari,
que'l mestral ha derruït.
I la torre que s'empina,
pobre guaita moridor,

sols espera si l'afina
per tombar-se a la ruïna
cop de llamp aterrador.

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
Planter de gloria,
¿ma bella historia
ha de finir?—

Buida la cel·la i humilda
par que anyore l'estada;
i, brau atleta sens vida,
jau la columna espoltrida
cansada de forcerjà!
Notes semblen d'un salteri
la remor d'aigua que cau,
com donzella en cativeri
que canta amb veu de misteri
la tristor d'aquella pau.

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
Tornau encare
jau a la mare
que'us va nodrir.—

L'olivera que verdetja
entre les tapies de l'hort,
apar que'l desmai pletetja
ses branques que'l vent oretja
per plorar tanta dissort;
i entre secrets d'harmonia,
la pura violeta humil
perfums al àbside envia
que esbart d'estels robaria
per present d'amor gentil.

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
En ma viudesa,
¿sense escomesa,
tenc de morir?—

Cruix la clareboia bella
malmenada pe'l pedreny,
com se seca i s'esbadella
la dèbil flor de rosella
que amb ses mans l'infant estreny;
i allargats allà per terra
el pilar i'l capitell,
bocins semblen de desferra,
cossos moris en camp de guerra
quantre el geni del temps vell.

—Cors que'm dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?
Camps d'anyoransa,
¿dolça esperança
n'heu vists lluir?—

Al raig de llum fugitiva
claretja l'alt finestral;
ullada de Deu aspriva
sembla forjar pensativa
colp de venjansa mortal;
i la lluna funerària
dona al mon son bes darrer
mentres la veu solitaria

gemega tendra plegaria,
aucell mort dins un verger.

—Cors que'n dexàreu,
¿perquè oblidàreu
el Monastir?—
¡Ai! ma fillada
la m'han robada,
ja puc morir.

Mes fugint per dins la plana
sens eco la veu sa pert,
com se pert veu de campana
que toca a mal temps llunyana
dins la buidor del desert;
i entre boira apilotada
que s'estén cap al levant
vestint de negre l'aubada,
veu de llamp de Deu irada
crida per l'aire tronant:

—Cor que esbucares
i desolares
el Monastir,
que'l goig que'm robes
ja mai ne trobes
per tu morir.—
† JOAN GUIRAUD PRE.

ENTRE DEUTOR I ACREEDOR

—Molt senyor meu, no sé què dir-li. El dia 30 acaba el plaçó i exigire el pagament de la lletra en tota sa integritat.

—Per favor, donguim quinze dies més de temps. Vostè ja sab que estic empantanegat amb la quiebra d'en Fernández. No puc liquidar fins al 15 del mes que ve. Jo li asseguro que no li faltaré.

—Vostè tindrà raó, però el negoci no té entranyes. No faig sinó disposar del que's meu. O bé el dia 30 cobraré o faré l'embarg.

—No demano res per a mi; mes fins fills que cap culpa tenen en les desgracies de son pare. Vostè ens fira a la miseria, i ma pobre muller que no'n sab res d'això. Vostè també deu tenir familia i pot passar una mala tongada.

—(L'acreedor, commogut.) Bé, bé, no s'apuri. Si és com vostè diu... miri, per la cara de vostè ho allargarem trenta dies més i correràn interessos del sis per cent. Jo no sóc una mala ànima, ni usurer tampoc.

—Déu li pagui, Déu li pagui. Ja sabia jo que vostè era un home bo. Tindrè gratífut eterna.

És ben cert que l'acreedor tenia fama de bo i més d'un cop se deixava tallar la capa.

Al 30 del mes entrant estava la cosa com en un principi i el deute per pagar.

La lletra va anar a çà'l notari i després a çà'l jutge, l'embarg tingué compliment. El deutor quedà a la miseria i l'acreedor cobrà el que era seu. ¡Era just!

ENTRE GERMANS.
—Fes-me un favor, deixa'm cent duros que se m'ha mort la mula.

—Aviat ho tens dit; fa un any que te'n vaig deixar cinquanta per sembrar, fa cinc mesos vas demanar-me'n doscents per la pedregada, ¿i ara encara tornes? ¿Te creuràs que'l meu calaix és com si fos teu?

—Jo't prometo que serà la darrera vegada.

—No puc fiar-me'n, estàs carregat de vicis i tens la mà trencada. Encara et faria més desgraciat.

—Es que tu ets bo i jo sóc un home molt desgraciat.

—Pero jo no sóc tonto i tu ets un gandul. Se pot perdonar una vegada i dues, però tres ja és massa. Arregla't com puguis i si tens mal-de-caps passate'ls.

—No't recordes que ets mon germà.

—Doncs perquè vegis que me'n recordo, aquí en tens cinquanta. Del passat quedem en paus; però vés alerta, que fins ja la paciència acabada, i és la tercera i darrera vegada.

...
I fou la darrera vegada. Abans de dos anys el germà fornava a trucar a la porta del germà, mes la porta no s'obrí. Tingué de vendre la terra i llogar-se per moço, mentres tot el poble abonava el comportament de son germà gran, que *massa havia fet per ell!*

ENTRE PARE I FILL

—Pare, demà us portaran un compte dels meus deutes, que pugem doscentes cinquanta pessetes; ja fareu el favor de pagar-lo.

—Una, dues, quatre, set vegades se pot perdonar; però tot té fi; ara ja no pago més comtes. Tu te les arreglaràs.

—També això em diguéreu les altres vegades i tot ho pagàreu. No li ve d'una. Pel demés, jo he fet el determini de mudar de vida, i d'avui endavant seré un xicot treballador.

—Doncs comença de treballar avui i fer bossa per pagar aquestes pessetes. Te'n burles del teu pare. Mes ara ha arribat el meu dia. Prou, prou i prou.

—Vós no permetereu que vostre fill vagi a presiri per una futesa.

—Ni tu ets fill meu ni aquesta poca vergonya teva és cap futesa. Marxa d'aquí.

—¿És a dir que m'abandoneu i em voleu perdre?

—Tu ets qui t'has perdut per la teva culpa.

—Pare, tingueu compassió. Per la sang que porto, pel bon nom que m'haveu dat, per la memòria de la bona mare, que al cel sia.

—Ta sang està podrida, mon nom l'has arrojat pel fang cent vegades i ta bona mare va morir víctima de ta mala vida. No tens cap dret a posar a la teva boca el sant nom de la teva mare. Fuig de casa si no vols saltar per la finestra.

Després de vuit dies el mal fill era a la presó; al tribunal van sortir-li tres anys de presiri i ningú va disculpar-lo, ans bé tot-hom tenia llàstima de son pare, que veia sos darrers anys rublerts de deshonra des-

prés d'haver-lo perdonat set vegades. Ja era hora.

ENTRE DÉU I UN HOME

—Senyor,estic sepultat al llit i veig la mort que s'acosta i, francament, fins por de vostra justícia. Si volguéssiu perdonar-me...

—Fill, recorda't de les vegades que t'he perdonat, i ara, com llavors, també et perdonaré.

—¿I no us recordareu, Senyor, dels mils disgustos amb que vaig amargar la vida de mos pares?

—No me'n recordaré.

—¿I no us recordareu, Senyor, dels mils cincents pecats amb que vaig malmetre tota ma joventut?

—No me'n recordaré.

—¿I oblidareu, Senyor, que he gastat en pecar tots mos sentits i totes mes potencies i que he embrutit vostra imatge gravada en ma ànima?

—Tot ho oblidaré.

—És que jo he maltractat mos germans, he despreciat els pobres, he sigut gandul, avar, orgullós, luxuriós, envejós, infractable.

—Ja no'm recordo de res.

—És que jo he traït Jesús, vostre Fill, l'he abofefejat, escupit, açotat i crucificat.

—No sabies el que't feies!

—I pensar que m'haveu perdonat tantes centes vegades i jo sempre he tornat a ser dolent, i tant ho sóc encara, que molt serà que si visc no torni a pecar encara, a pesar de mos propòsits.

—També llavors te perdonaré, si ho demanes.

—És que, Senyor, no solament jo m'he malmès, sinó que he malmès també altres criatures vostres que criden contra mi venjança, venjança.

—Jo no les escoltaré.

...
I va morir penedit de sa vida i Déu, per amor a Jesús, va assentar-lo aquell mateix vespre a la seva gloria, i a sa arribada va fer al cel una gran festaça i van sortir a rebre'l tots els àngels i confessors i verges i màrtirs i la mateixa Mare de Déu i fins el bon Jesús amb els senyals de les llagues a les mans, peus i cor.

Desgraciat d'ell si l'hagués jutjat un acreedor, o bé son germà o bé son mateix pare, perquè aquests perdonen una, tres o set vegades. Sols Déu, per son fill Jesús, perdona setanta vegades set i més encara.

¡Si tinguéssim una espurna de bon seny!
¡Si tinguéssim una espurna de bon cor!

JAUME RAVENTÓS.

(De Proses de bon seny)

A NOSTROS LECTORS

La noticia que donàrem, al número anterior, de la possibilitat de la desaparició de *La Veu d'Inca* dins certs elements que estimen les coses de la Patria petita ha produït un efecte desagradable.

Per dos motius, principalment, el setmanari no pot seguir així, produïts per falta de temps

del qui assumeix la seva direcció.

Primer, per que el seu texte, a voltes no correspon al seu titol, i segon, per falta d'administració.

Moltes coses passen sovint a Inca que mereixen llargs i raonats comentaris, que no fèim per atendre a altres obligacions imprescindibles i qualche vegada per falta de preparació. Els inquerers que per la seva representació i pel seu patriotisme figuren dins el poble s'haurien d'ocupar en orientar l'opinió en moltes coses d'urbanisació, de política i sociologia; i no heu fan, esperant-ho tot del setmanari, sense tenir en compte que'l setmanari d'un poble deu esser obra de tots, que deu esser com una llumanaria forjada per totes les persones de criteri, per il·lustrar l'opinió i per fer anar avant tota bella tasca. (Mes hem de fer constar aquí que'ls assumtos religiosos estàn admirablement atesos pel nostro company Mn. Josep Aguiló.)

En Joan Estelrich parlant demunt el *Soller* de la Premsa petita de Mallorca, digué que'l *Heraldo de Lluchmajor* era el producte del desval·lament i del progrés de Lluchmajor i que *La Veu d'Inca* era el fruit d'una ferma voluntat encarnada en la persona d'En Miquel Duràn.

Amb això està en lo cert l'amic Estelrich; però ens estimariem més que veritablament se pogués dir: el setmanari d'Inca, obeeix a la col·laboració de tots els bons inquerers, que no el setmanari d'En Duràn és degut a un esforç individual.

Respecte la administració hem de dir que sempre e-hi hem perdut diners. Atés nostro caracter i ocupacions poc mos hem cuidat de fer suscripcions, resultants de compromisos i atencions; cosa que sol succeir sovint a les administracions de periòdics. Per altra part el poble no ha correspost a nostro esforç. Persones hi ha, acomodades, que nosaltres hem favorides en nostres campanyes i no mos sostenen amb una simple suscripció. Segurament hauràn pensat que això seria favorir nostres interesos particulars, sens tenir en compte que'l sosteniment del setmanari honrat, del poble, és obra de patria, de cultura i progrés, i en lo que atany a *La Veu d'Inca*, fins obra de religió.

A les persones que mos han demostrat interès que la ciutat d'Inca no se quedi sens veu propi en la Premsa; a les qui los sab greu la nostra desaparició periodística i a tots els qui s'interesen per les coses d'Inca, los invitam a una reunió que tindrà lloc an el Círcol d'Obrers Catòlics, dimars a les 8 del vespre.

Allà acabarem d'esplanar nostros pensaments, puis dessitjam ardentament que si *La Veu d'Inca* ha de subsistir sia la representació de la vida d'Inca en tots els seus aspectes i tasques ennobliçores.

LA DIRECCIÓ.

Garbes i Cavelles

De la revolució russa

El Comité executiu de la Duma està compost per Gkobrista Rodzianko, president de la Duma; el cap dels socialistes, Thsechieze vice-president; Kerenski, cap del partit del treball; Miljukow, cap del partit dels cadets Konowalow Ckobrista, vice-president de la Duma; Karalow, oficial de cosacs; Dimitrikof, primer secretari de la Duma; Koziessi, segon secretari de la mateixa; Mekrakow, cadet; príncep Lisof, centre; Schingarew, nacionalista de l'esquerra.

El ministeri instituit pel Comité executiu és el següent: Príncep Lissof, president de

ministres; Inwerets Miljukow, ministre de l'Exterior; Ke enski, de Justícia; Schigarew. Agricultura; Gutschkof, Marina i Guerra; Terschchenko, Hisenda; Godneff, controlador de l'Estat; Nekkrasow, Ferrocarrils; Knowaloff, Comerç.

Les primeres notícies sobre el curs de la revolució indiquen que fins la tarda del dia 10 sols hi hagué molins sense importància. La nit del dia 10 va saber que al domicili particular del president de la Duma, Rodzianko, es celebrava una sessió secreta, essent al poc temps rodejada la casa per milars de persones.

En la sessió hi prengué també part, el general Potinaw, al qual se'l considerava com cap militar d'una eventual revolució.

Al sortir de la casa de Roziandko, el diputat Adshemow digué a la gentada: «Demà ja no existirà la Dumna Imperial, sinó la Duda del poble».

Durant la nit del dia 11 semblava Petrograd tranquil·la, però l'escitació s'havia propagat durant la nit d'una manera que el dia 11 els carrers bullien de gent.

Es donaren crits de «Visca la revolució», proferits i es una immensa multitud.

Centenars de dones, horros i fadrines dirigien a les estacions del ferrocarril de Finlàndia per a fugir abans de que estallés la revolució.

Al migdia sortí un número extraordinari del periòdic «Rietzo», en el qual es publicava l'ukase del Tzar disolent la Duma.

Timultuàment els cadets en son club celebraren una sessió secreta de la que tothom ja'n deia «Sessió del Comitè de salut pública».

A la nit augmentà la multitud, que no tan sols havia fet barricades, sinó que havia cavat trinxeres pels carrers.

La primera butaca tingué lloc la nit del 12 passant-se ja part de les tropes al costat dels revolucionaris. El general que manava el districte militar de la ciutat, Kbehlow, marxà el matí del 12, es creu que cap el Gran quarter general.

L'ausència del general donà als revolucionaris una ventatja que aprofitaren immediatament. Les tropes del Govern tenien ocupat el centre de la ciutat, des d'on, amb ametralladores, disparaven damunt la multitud.

Els revolucionaris s'havien apoderat de l'altre costat del Neva, tenguent allà el seu centre general a l'estació del ferrocarril de Finlàndia.

Deslliuraren els revolucionaris tots els presos, detengueren els trens, deixant prosseguir el seu viatge a un tren amb ferits, després d'haver-se apoderat de la policia que el custodiava i de les armes.

A migdia del 12 adquirí la revolució tota la intensitat. Cap a la una tots els serveis de correus, ferrocarrils i altres estaven ocupats pels revolucionaris.

La multitud rodejà la casa dels ministres, arrestant-los. Al matí del 13 la major part de les tropes que fins aquí havien estat fedels es passaren al bàndol revolucionari, i així acabà victoriosament la revolució.

i el president de «La Pau» mestre Josep Seguí; a l'esquerra seguia el Sr. Ecònom Mn. Llinàs, el Vicari Mn. Palou i el President de la societat l'honor Duràn.

El concurs era distingit i vessant. Honoraven la taula de la colecta les gentils i distingides damiceles Na Juana Alzina filla del Batle i Na Mercè Kirchhofer.

Amb estil castiç i elegant e-hi fe una notable conferència, nostre estimat censor, Mn. Joan Quetglas, Canonge Litúrgic, de quin contengut, ple d'unció i filosofia cristiana s'en poràn fer càrreg nostros lectors, solsament per l'extracte que hem publicam a primera plana.

En Llorenç Duràn i en Sebastià Amengual (fill) lletgiren hermoses poesies.

Mestre Josep Oliver i l'amon Marià Aguiló, treballs còmics molt graciosos i ben intencionats.

En Joan Coll i En Manuel Elvira un anleirát diàlec sobre la necessitat de la instrucció i cultura.

En Bartomeu Caimari, impressionà patriòticament en l'«Oda a Espanya» del gran poeta Maragall.

I En Pere Riber, va infondre sentiments de suavitat en les candoroses estrofes de la «Processó Humil» del seu germà Mn. Llorenç.

El President de la societat Feu un parlament de gracies dolent-se de la malaltia del Sr. Consiliari Mn. Sebastià Llabrés, que los priva de la seva direcció i consell, fent vots pel seu restabliment. Demanà la cooperació de tots per posar la societat a gran altura a benefici del poble. Parlà de la organísació de la Biblioteca demanant als senyors llibres pel seu resbliment. Digué que dessitjava veure an els pagesos i fills d'amo que as-mig de revistes agricòles fessen una esposició de grans i llegums i fruits a una de les sales del Círcol en benefici de nostra agricultura.

El chor eszecutà hermoses filigranes de distins autors. N'hi havia del Sr. Torrandell i de Mossen Salas.

Tots els números foren escullits i ben diñs, meresquent els aplaudiments del concurs.

El distingit comerciant i membre del Comité del partit Conservador d'Inca, D. Pere Cortés, ens súplica la publicació de la següent carta, lo que fem amb gust.

Marzo 13 1917.

El Diputado á Cortes por Vitoria.

Sr. D. Antonio Amer.

Mi distinguido amigo:

Me entero con gran complacencia de la adhesión al partido liberal conservador que recientemente han significado muy valiosos elementos sociales de la ciudad de Inca, bajo la dirección de V. Como sé que el movimiento es de importancia y que supone la incorporación a la vida política de elementos antes retraídos o alejados transitoriamente del partido conservador, considero un deber felicitar a V. y saludar con todo afecto a aquellos. Le ruego se sirva hacerles presente mi reconocimiento que reitera a V. su afm.º amigo s. s. q. e. s. m.

EDUARDO DATO.

Els congregants de Maria Inmaculada, demà diumenge celebraran actes de rogatives en unió amb les demés congregacions marianes del món.

L'idea ha sortida d'una de les Congregacions d'Holanda a fi de impretar la tan desitjada Pau.

En la passada festa de S. Josep tengué

lloc ja per aquest fi, la Comunió general, passant de 200 els joves que s'acostaren a la taula eucarística.

Demà a les 6 i mitja de la nit, a la Capella de la Congregació i amb esposició major del Santíssim se celebrará hermosa funció de rogatives.

Encara que no molt abundants dijous i divenres caigueren pluges que haurán estades ben profitoses pels nostros camps.

La serralada de Lluch es troba cuberta de neu.

Dia 18 d'aquest mes feu una greu gelada i nostros pagesos temeren per l'anyada de la metla; passats els primers dies d'anciadat s'ha vist que la cremada no fou molt general i que solsament a les bandes mes fredes fou perjudicada. Deu la mos conserv ara que està en gran perill a causa de la neu.

Amb gran solemnidad i esplendor s'es celebrada a la Parroquia la festa de San Josep. El P. Ginart de l'Oratori, que, durant tota aquesta corema amb un zel i eloqüencia ens ha suministrat la paraula divina, e-hi fe un hermosíssim anegric del Sant, que dexà cor-presa a la immensa multitud que asistia a la hermosa festa josefina.

Demà vespre es donarà al Círcol d'Obrers Catòlics la darrera de les conferencies d'aquesta corema. Està a càrreg de l'il·lustrat metge d'aquella societat D. Sebastià Amengual, qui parlarà sobre l'Higiene i curació de la Tuberculosis.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat			
Bessó	a	75'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	14'50	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	23'00	id.
id. per bestia	a	22'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintá

INSTALACIONES ELECTRICAS Y DEMAS TRABAJOS DEL RAMO A PRECIOS SUMAMENTE ECONOMICOS

PRONTITUT - ESMERO - ECONOMIA

Jose fuster

CALLE DE LA FUENTE N.º 42

Instalaciones gas sumamente economicos

LAMPARAS A PRECIOS BARATISIMOS

Pedid informes, y se convencerán.

Noves d'Inca

LA FESTA DEL CIRCOL

Amb subgecció al programa repartit, di lluns el Círcol d'Obrers Catòlics celebrà una solemne festa Literari-musical dedicada a San Josep.

Presidí el M. I. Sr. D. Domingo Alzina novell Diputat provincial, tenguent a la dreta el M. I. Mn. Joan Quetglas, canonge,